

Barbara Cartland

Nad leidsid tee taevasse

Barbara Cartland

THEY FOUND THEIR WAY TO HEAVEN

2006

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kõik raamatu tegelaskujud ja olukorrad on välja mõeldud ega ole kuidagi seotud reaalsete isikute ega sündmustega.

Kaane kujundanud PS Kujundus

Toimetanud Evelin Piip

Korrektor Inna Viires

© 2006 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2012 Kirjastus AMOR

E03238312

ISBN 978-9949-401-90-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

1869

„*Kas võtad selle mehe endale seaduslikult laulatud abikaasaks?*“

Kirik oli vaikne, kui kõik ootasid, et pruut vastaks, „Jah.“

Kui naine seda ütles, kostis ta vastus valjult ja selgelt. See on mees, keda ta armastab ja nõuab kogu oma olemuse tulisusega, just nii nagu mees nõuab teda.

Leedi Elvina Winwood, kes neid kiindumusega vaatas, tundis heameelt oma nõo Claudia üle, kes oli leidnud täiusliku õnne. James oli tubli noormees ja see oli suurepärase pulm.

Kui kaunis on pruut, mõtles Elvina, kui nõbu oma vasaku käe Jamesi poole sirutas, et viimane saaks talle sõrmuse sõrme panna. Claudia kleit oli hiilgav, üleni

satiinist ja tüllist, kaunistatud pitspaelaga. Nõo näole langevat pitsist loori oli pärandatud põlvest põlve.

Kui kaunis ja kui hiilgavalt õnnelik! Ainult tõeline armastus võib tuua sellist rõõmu.

Korraga ilmus Elvina mõttesse pilt Andrew'st. Kapten Andrew Broadmoor, endine armeehvitser, kes oli hiljuti asunud elama valdustesse Elvina kodu lähistel. Mees oli noor, nägus ja ta kirk hobuste vastu oli Elvina omaga võrdne.

Kui Elvina oli lahkunud Derbyshire'ist, et tulla oma nõo pulma, oli Andrew ta kätt suudelnud ning palunud, et ta kiiresti tagasi pöörduks. Mehe silmis olnud pilk oli teda värisema pannud.

Nüüd ta justkui tundis taas kord mehe huulte puudutust oma käel ning mäletas, kuidas ta süda oli kiiremini lööma hakanud.

„*Selle sõrmusega vannun ma...*“

Pruudi ja peigmehe laulatus jätkus neid tõeliselt liites. Ja siis näis justkui midagi kummalist juhtuvat.

Korraga ei olnud pruutpaariks enam Claudia ja James, vaid Elvina ja Andrew.

Ta vaatas oma looritatud nõbu hiilgavas valges kleidis ja nägi iseennast. Ja peigmees, kes saatis oma pruudile nii jumaldava pilgu, oli Andrew.

„See on tõsi,“ mõtles Elvina õndsalt. „Mina armastan Andrew'd ja tema armastab mind. Kui ma koju jõuan, palub ta mind endale naiseks, ja varsti oleme meie see pruutpaar, kes altari ees seisab.“

Nad leidsid tee taevasse

„Ma kuulutan teid nüüd meheks ja naiseks.“

Orel hakkas mängima ja õnnelik noorpaar pöördus kirikust lahkuma. Kõikjal särasid naeratused.

Leseks jäänud leedi Tranbourn, Elvina tädi Alice, oli täis võidurõõmu, nähes, et ta tütar on teinud nii hea partii.

„Nii,“ õhkas tädi. „Kas see ei läinud mitte hästi, Elvina? Elvina?“

Elvina väljus oma õndsast transist. Ta tundis, nagu hakkaks lõhkema rõõmust selle üle, mis temaga juhtumas on. Ta teadis nüüd, et Andrew on tema jaoks see õige.

„Jah, tädi,“ ütles Elvina välja hingates, „see oli ilus laulatus.“

Koos jalutasid nad kirikust välja. See oli Hanoveri väljakul asuv St. George'i kirik, sest tädi Alice oli kinnitanud, et „igäüks, kes on vähegi keegi, abiellub seal“.

Väljas ootasid tõllad, et viia neid tagasi Grosvenori tänaval asuvasse Tranbournide majja, kus leidis aset tohutu, hiilgav vastuvõtt.

„Noh, ma loodan, et oled nüüd veendunud, kui põnev London olla võib,“ ütles tädi Alice Elvinalle, kui nad kodu poole sõitsid. „Me ei näe sind kaugeltki piisavalt tihti. See pole sinust kena, et end niimoodi Derbyshire'is peidad.“